NORAKSTS
Lieta Nr. 142120810
1-0511-12/21

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā, 2012.gada 18.janvārī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese I.Petrovska,

piedaloties pieteicējas akciju sabiedrības „Air Baltic Corporation" pilnvarotajam pārstāvim *U.K.*,
atbildētāja Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts robežsardzes pilnvarotajai pārstāvei *B.A.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc akciju sabiedrības „Air Baltic Corparation" (reģistrācijas Nr.40003245752) pieteikuma par Valsts robežsardzes 2010.gada 22.novembra lēmuma Nr.181 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts robežsardzes Rīgas pārvaldes lidostas „Rīga" robežkontroles punkta amatpersona sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu AA Nr.041877 (turpmāk – Protokols) par to, ka 2010.gada 8.septembrī pieteicēja - akciju sabiedrība „Air Baltic Corporation" ar reisu BT 727 Erevāna – Rīga uz Latvijas Republiku atveda Libānas pilsoni *L.A.* (turpmāk – Persona) bez derīgas ieceļošanas vīzas Šengenas valstu teritorijā. Personas uzrādītā Šengenas valstu „C" kategorijas daudzreizējas vīzas ielīme Nr.*/vīzas numurs/* atradās anulētajā Libānas pilsoņa pasē Nr.*/pases numurs/*. Tādējādi Protokolā secināts, ka pieteicēja kā pārvadātājs pārkāpa Imigrācijas likuma 21.panta pirmo daļu un izdarīja Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 114.^{2}pantā paredzēto pārkāpumu.

Valsts robežsardzes Rīgas pārvaldes priekšnieks ar 2010.gada 21.septembra sākotnējo lēmumu Nr.829-900-AA041877 saskaņā ar LAPK 114.^{2}pantu uzlika pieteicējai naudas sodu 2000 latu apmērā.

Nepiekrītot sākotnējam lēmumam, pieteicēja to apstrīdēja Valsts robežsardzes priekšniekam, kas ar 2010.gada 22.novembra lēmumu Nr.181 „Par administratīvā pārkāpuma lietā pieņemtā lēmuma negrozīšanu" (turpmāk – Lēmums) atstāja negrozītu sākotnējo lēmumu.

[2] Nepiekrītot Lēmumam, pieteicēja vērsās ar pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā par Lēmuma atcelšanu, norādot šādus argumentus.

[2.1] Pieteicēja nenoliedz, ka 2010.gada 8.septembrī ar reisu BT 727 Erevāna – Rīga atveda uz Latvijas Republiku Personu bez derīgas vīzas vai uzturēšanās atļaujas derīgā pasē.

[2.2] Pieteicēja norāda, ka pieteicējas lidmašīnu apkalpošanas kārtību Erevānas starptautiskajā lidostā nosaka starp pieteicēju un Erevānas lidostu 2009.gada 1.maijā noslēgtais Standarta līgums par virszemes apkalpošanu un tā Pielikums B (turpmāk tekstā - Standarta līgums). Standarta līguma Pielikuma B preambulā ir noteikts, ka šim līgumam pilnībā piemērojami Starptautiskās gaisa transporta asociācijas izdotā Standarta līguma par zemes operāciju apkalpošanu un tā Pielikuma A noteikumi 2004.gada janvāra redakcijā (turpmāk tekstā šī līguma starptautiskais apzīmējums - SGHA līgums) tā, it kā tie būtu pilnībā ietverti minētajā Standarta līgumā. 2004.gada janvārī bija spēkā SGHA 2003.gada līgums. Šī līguma Pielikums nosaka, ka lidostas darbinieki pārbauda aviopasažieru ceļošanas dokumentus - pases, vīzas un citus nepieciešamos dokumentus, bet neuzņemas par to nekādu atbildību. Tādējādi

pieteicējai nav nekādu iespēju Erevānas lidostā pārbaudīt, vai pasažierim ir ieceļošanai Latvijas Republikā nepieciešamie dokumenti, ne pasažierim reģistrējoties lidojumam, ne pasažierim atstājot izlidošanas terminālu, jo saskaņā ar minēto SGHA līgumu to uzņemas lidostas darbinieki. Pieteicējai nav iespēju arī regresa kārtībā piedzīt Valsts robežsardzes uzliktos naudas sodus no Erevānas lidostas, jo to neatļauj minētais SGHA līgums. Teorētiski pieteicēja var pārbaudīt, vai pasažierim ir ieceļošanai Latvijas Republikā nepieciešamie dokumenti, pasažierim iekāpjot lidmašīnā, taču praktiski tas nav iespējams, jo iekāpšana „Boeing B737-500" lidmašīnās, kas apkalpo reisu Erevāna - Rīga, saskaņā ar starptautiskajiem lidojumu standartiem sākas 30 minūtes pirms izlidošanas laika. „Boeing B737-500" lidmašīnā ir 120 vietām. Lai iekāpšanas laikā pārbaudītu 120 pasažieriem pases un vīzas, būtu nepieciešams apmēram 2 stundas laika, tādējādi pieteicējas stjuartēm nav nekādu iespēju veikt šo pārbaudi, jo nav iespējams pārkāpt noteikto izlidošanas laiku. Teorētiski pieteicēja var pārbaudīt, vai pasažierim ir ieceļošanai Latvijas Republikā nepieciešamie dokumenti lidojuma laikā, taču, ja arī šāda pārbaude tiktu veikta un būtu konstatēts, ka kādam pasažierim nav nepieciešamo dokumentu, pieteicēja nevarētu neielaist šo pasažieri lidostas „Rīga" teritorijā, jo tā pati lidmašīna tajā pašā dienā neveic atpakaļceļu uz Erevānu, bet dodas citā reisā.

[2.3] Administratīvajā rajona tiesā 2011.gada 20.decembrī saņemtajā pieteikuma papildinājumā pieteicēja precizē savu pieteikumu. Pieteicēja paskaidro, ka atzīst pārkāpuma izdarīšanas faktu, taču uzskata, ka pārkāpumu ir iespējams atzīt par maznozīmīgu saskaņā ar LAPK 21.pantu un izbeigt lietvedību aprobežojoties ar mutvārdu aizrādījumu. Pieteicēja norāda, ka nekādas nelabvēlīgas sekas šajā gadījumā nav iestājušās (lietas 74.-76.lapa).

[3] Administratīvajā rajona tiesā 2011.gada 17.janvārī saņemtajā rakstveida paskaidrojumā Valsts robežsardze pieteikumu neatzīst, pamatojoties uz Lēmumā minētajiem argumentiem, kā arī papildus norāda ka pati līgumu noslēgšana ar sadarbības lidostu nav attaisnojums ar likumu noteikto pienākumu nepildīšanai un pārvadātāja atbrīvošanai no administratīvās atbildības par izdarīto pārkāpumu.

Administratīvajā rajona tiesā 2012.gada 2.janvārī saņemtajā Valsts robežsardzes papildus paskaidrojumā par pieteicējas pieteikuma precizējumiem, Valsts robežsardze norāda, ka pieteicējas pārkāpums nav atzīstams par maznozīmīgu, jo pieteicēja gada laikā jau vairākkārtīgi ir sodīta par līdzīgiem pārkāpumiem.

[4] Pieteicējas pilnvarotais pārstāvis tiesas sēdē pieteikumu uzturēja, pamatojoties uz pieteikumā un papildus paskaidrojumos pie pieteikuma minētajiem argumentiem. Pieteicējas pilnvarotais pārstāvis paskaidroja, ka pieteicējas pārkāpums uzskatāms par maznozīmīgu, jo nekādas kaitīgās sekas nav iestājušās, tādējādi pieteicējai var piemērot LAPK 21.pantu.

Valsts robežsardzes pilnvarotā pārstāve tiesas sēdē pieteikumu neatzina, pamatojoties uz Lēmumā un rakstveida paskaidrojumos minētajiem argumentiem.

Papildus arī paskaidroja, ka pieteicēja gada laikā jau vairākkārtīgi ir sodīta par līdzīgiem vai analoģiska rakstura pārkāpumiem, kas liecina, ka pieteicēja necenšas turpmāk nepieļaut šādus pārkāpumus, un līdz šim pieteicējai uzliktie sodi nav sasnieguši savu mērķi, tādējādi pārkāpumu nevar atzīt par maznozīmīgu, kā arī piemērotais sods ir samērīgs un atbilstošs, līdz ar to nav pamata to samazināt.

Motīvu daļa

[5] Tiesa, noklausoties procesa dalībnieku tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus un izvērtējot tos kopsakarā ar lietas materiāliem un lietā esošajiem pierādījumiem, secina, ka pieteikums ir noraidāms turpmāk norādīto apsvērumu dēļ.

[6] Lietā nav strīda par to, ka pieteicēja 2010.gada 8.septembrī ar avioreisu BT 727 (Erevāna – Rīga) uz Latvijas Republiku atveda Personu, kura uzrādīja derīgu Libānas pilsoņa pasi, kā arī anulētu Libānas pilsoņa pasi, kurā atradās Šengenas „C" kategorijas daudzreizējā

vīza Nr./*vīzas numurs/* derīga no 2010.gada 8.septembra līdz 2010.gada 22.septembrim. Kā arī lietā nav strīda, ka Libānas pilsonim ieceļošanai Šengenas dalībvalstu teritorijā vīza vai uzturēšanās atļauja ir nepieciešama. Pieteicēja piekrīt, ka izdarījusi LAPK 114.^{2}pantā paredzēto pārkāpumu.

Lietā ir strīds, vai pieteicējai ir piemērojama LAPK 21.panta pirmā daļa, proti, vai pieteicējas izdarītais administratīvais pārkāpums ir atzīstams par maznozīmīgu un vai pieteicēju var atbrīvot no administratīvās atbildības, aprobežojoties ar mutvārdu aizrādījumu.

[7] Imigrācijas likuma 21.panta pirmā daļa noteic, ka pārvadātājs pārliecinās par to, ka ārzemniekam, kuru tas pārvadā, ir ieceļošanai Latvijas Republikā nepieciešamie dokumenti.

Saskaņā ar Imigrācijas likuma 4.panta pirmās daļas 2.punktu (redakcijā, kas bija spēkā pārkāpuma izdarīšanas brīdī) ārzemnieks ir tiesīgs ieceļot un uzturēties Latvijas Republikā, ja viņam vienlaikus ir derīga vīza derīgā ceļošanas dokumentā, Latvijas Republikas vai citas Šengenas līguma dalībvalsts izsniegta uzturēšanās atļauja vai Eiropas Kopienas pastāvīgā iedzīvotāja uzturēšanās atļauja. (..)

Atbilstoši Imigrācijas likuma 1.panta 2.punktam ceļošanas dokuments ir personu apliecinošs dokuments, kas saskaņā ar Latvijas Republikai saistošiem starptautiskajiem līgumiem, šo likumu un citiem normatīvajiem aktiem tā turētājam dod tiesības šķērsot Latvijas Republikas valsts robežu.

Savukārt vīza saskaņā ar Imigrācijas likuma 1.panta 11.punktu ir noteikta parauga ielīme ceļošanas dokumentā. Tā apliecina, ka persona ir pieprasījusi atļauju ieceļot un uzturēties Latvijas Republikā vai jebkurā Šengenas līguma dalībvalstī, vai vairākās Šengenas līguma dalībvalstīs vai šķērsot to teritoriju tranzītā un ka vīzu izsniegusī institūcija atbilstoši savai kompetencei nesaskata šķēršļus tam, ka persona vīzā norādītajā laikposmā tik reizes, cik vīzā norādīts, ieceļo un uzturas Latvijas Republikā vai jebkurā Šengenas līguma dalībvalstī, vai vairākās Šengenas līguma dalībvalstīs. Vīza pati par sevi nedod tiesības ieceļot Latvijas Republikā vai kādā no Šengenas līguma dalībvalstīm.

LAPK 114.^{2}pants noteic administratīvo atbildību fiziskām un juridiskām personām par tādu valstu pilsoņu pārvadāšanu, kuras nav Eiropas Savienības vai Eiropas Ekonomikas zonas dalībvalstis, no šīm valstīm uz Latvijas Republiku, ja minētajām personām nav Latvijas Republikas valsts robežas šķērsošanai nepieciešamo ceļošanas dokumentu un ja to veicis pārvadātājs ar jūras, gaisa vai sauszemes transportu.

No minētā tiesiskā regulējuma izriet, ka pieteicējai pirms Personas iekāpšanas lidmašīnā bija pienākums pārliecināties, vai Personai ir visi nepieciešamie dokumenti, tai skaitā derīga vīza derīgā pasē, lai Persona varētu šķērsot Latvijas Republikas robežu.

[8] Tiesas sēdē pieteicējas pilnvarotais pārstāvis norādīja, ka no lietas materiāliem neizriet, kādā veidā ir konstatēts, ka pase, kurā atradās derīgā vīza, ir anulēta. Minētais fakts nav konstatējams arī no lietā esošajām šī dokumenta kopijām.

Valsts robežsardzes pilnvarotā pārstāve tiesas sēdē paskaidroja, ka fakts, ka pase, kurā atrodas vīza, ir anulēta tika konstatēts dokumentu pārbaudes laikā un tas ir fiksēts gan Protokolā, gan norādīts sākotnējā lēmumā un lēmumā. Pārstāve arī paskaidroja, ka katrā valstī ir savi noteikumi, kādā veidā tiek norādīts, ka pase nav derīga, proti, tie var būt gan attiecīga satura zīmogi pasē, gan arī pases mehāniski bojājumi, kas ir vizuāli ir labi redzami, bet kopijās var būt pamanāmi sliktāk. Pārstāve arī norādīja, ka konkrētajā gadījumā no lietā esošās anulētās pases kopijas ir redzams, ka tai bijis mehānisks bojājums dokumenta kreisajā malā.

Izvērtējot lietā esošos pierādījumus kopsakarā ar procesa dalībnieku paskaidrojumiem, tiesa konstatē, ka sākotnēji lietā nav bijis strīda par to, ka pase, kurā atrodas vīza, ir anulēta. Minēto faktu savā 2010.gada 9.septembra paskaidrojumā par konstatēto pārkāpumu atzinusi arī pieteicējas pilnvarotā pārstāve (lietas 60.lapa), kā arī pati Persona, parakstot tai sastādīto ieceļošanas atteikumu pie robežas (lietas 69.lapa). Vienlaikus tiesa arī konstatē, ka Valsts robežsardzes darbinieki savos 2010.gada 8.septembra ziņojumos norādījuši, ka pase, kurā atrodas vīza, ir anulēta (lietas 66.lapa), kā arī minētais fakts ir fiksēts Protokolā (lietas 59.lapa).

Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesai nerodas šaubas par to, ka Personas uzrādītā pase, kurā atradās vīza, bija anulēta.

[9] Tiesa konstatē, ka pieteicēja nav pārliecinājusies, ka Personai derīgā pasē ir derīga vīza vai uzturēšanās atļauja, kas nepieciešama ieceļošanai Latvijas Republikā, kā rezultātā pieteicēja kā pārvadātājs uz Latvijas Republiku atveda Personu bez ieceļošanai Latvijas Republikā nepieciešamajiem dokumentiem.

Tiesa secina, ka Valsts robežsardze pamatoti sauca pieteicēju pie administratīvās atbildības, piemērojot LAPK 114.^{2}pantu. Kā jau iepriekš ([6]) norādīts, pārkāpuma faktu nenoliedz arī pati pieteicēja.

[10] Tiesai jāizvērtē, vai konkrētajā gadījumā pieteicējas izdarītais pārkāpums ir atzīstams par maznozīmīgu.

Pieteicēja savos rakstveida paskaidrojumos atsaucas uz līdzīgiem gadījumiem, kuros Administratīvā apgabaltiesa ir atcēlusi atbildētāja lēmumus un izbeigusi administratīvā pārkāpuma lietas, izsakot pieteicējai mutvārdu aizrādījumu. Pieteicēja norāda uz neiespējamību, no pieteicējas neatkarīgu apstākļu dēļ, izpildīt tai uzlikto pienākumu pārbaudīt pasažieru dokumentus pirms lidojuma. Kā arī norāda, ka pārkāpums pēc būtības ir maznozīmīgs, jo nekādas nelabvēlīgas sekas šajā gadījumā nav iestājušās.

[11] LAPK 32.panta pirmā un otrā daļa noteic, ka sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem (pirmā daļa). Uzliekot sodu, ņem vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus (otrā daļa).

Savukārt LAPK 114.^{2}panta sankcija paredz naudas sodu fiziskajām vai juridiskajām personām no 1700 latiem līdz 2800 latiem par katru pārvadāto personu.

Tātad administratīvais sods par LAPK 114.^{2}pantā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu ir uzliekams, ņemot vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus, robežās no 1700 latiem līdz 2800 latiem par katru pārvadāto personu.

Tomēr likumdevējs LAPK 21.pantā ir paredzējis izņēmumu, kad tiesību normās noteikto konkrēto soda apmēru var nepiemērot, bet, atbrīvojot pārkāpēju no administratīvās atbildības, var aprobežoties ar mutvārdu aizrādījumu, proti, gadījumā, ja izdarītais administratīvais pārkāpums ir maznozīmīgs (pirmā daļa). Ceļu satiksmē izdarīto administratīvo pārkāpumu, ja par to paredzētais naudas sods nepārsniedz trīsdesmit latus un ja šis pārkāpums nav radījis draudus citiem ceļu satiksmes dalībniekiem vai viņu mantai, var atzīt par maznozīmīgu (otrā daļa).

Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta (turpmāk – Senāts) ieskatā administratīvais pārkāpums ir maznozīmīgs, ja, ņemot vērā konkrētās lietas apstākļus (tostarp izdarītā pārkāpuma raksturu un citus lietā būtiskus apstākļus), administratīvā soda uzlikšana par izdarīto pārkāpumu nebūtu lietderīga. Citiem vārdiem, izdarītais pārkāpums ir tik nebūtisks, ka par to pārkāpējam nav nepieciešams uzlikt sodu, bet ir pietiekami izteikt mutvārdu aizrādījumu, kas ir preventīvs (audzinoša rakstura) līdzeklis, kas vērsts uz to, lai persona, kas ir izdarījusi administratīvo pārkāpumu, saprastu savas uzvedības prettiesiskumu un turpmāk to nepieļautu (*sk. Senāta 2009.gada 12.februāra sprieduma lietā SKA-15/2009 14.punktu*).

Konkrētajā gadījumā tiesa secina, ka pieteicējas izdarīto pārkāpumu nevar atzīt par maznozīmīgu un aprobežoties ar mutvārdu aizrādījumu, kā arī, ņemot vērā konkrētās lietas apstākļus, tiesa atzīst, ka nav pamata grozīt pieteicējai uzliktā naudas soda apmēru. Pie šādiem secinājumiem tiesa nonāca turpmāk norādīto apsvērumu dēļ.

[11.1] LAPK 114.^{2}pants attiecas uz ļoti atšķirīgām situācijām – gan tādām, kad atvestā persona varētu saņemt ieceļošanai nepieciešamos dokumentus, gan arī tādām, kad pārvadātājs

uz Latvijas Republiku ir atvedis personas, kurām vispār nav ceļošanas dokumentu un kurām nav nekādu iespēju saņemt ieceļošanai Latvijas Republikā paredzētos dokumentus.

No Padomes 2001.gada 28.jūnija Direktīvas 2001/51/EK, ar kuru papildina 26.pantu Šengenas Konvencijā, ar ko īsteno 1985.gada 14.jūnija Šengenas Līgumu, izriet, ka šīs normas mērķis ir nepieļaut nelegālo imigrāciju. Atbilstoši šīs direktīvas preambulai, lai efektīvi apkarotu nelegālo imigrāciju, svarīgi, lai visas dalībvalstis ieviestu noteikumus, ar ko nosaka saistības pārvadātājiem, kuri ieved ārvalstniekus dalībvalstu teritorijā.

Tiesa piekrīt Valsts robežsardzei, ka šajā lietā piemērojamo normu mērķis primāri ir nelegālās imigrācijas apkarošana, tomēr kā subsidiārs mērķis atzīstama arī nelegālajai imigrācijai labvēlīgu apstākļu izskaušana. To iespējams izdarīt, ja tiek precīzi ievēroti migrācijas noteikumi, nepieļaujot atkāpes, ja vien situācija nav ārkārtēja (nestandarta).

[11.2] LAPK 21.panta pirmā daļa noteic, ja izdarītais administratīvais pārkāpums ir maznozīmīgs, institūcija (amatpersona), kas pilnvarota izlemt lietu, var atbrīvot pārkāpēju no administratīvās atbildības un aprobežoties ar mutvārdu aizrādījumu.

Tiesas ieskatā katras administratīvā pārkāpuma lietas apstākļi ir vērtējami individuāli, un tas vien, ka citās administratīvā pārkāpuma lietās ir pieņemts citāds lēmums, pats par sevi vēl nenozīmē, ka arī konkrētais administratīvais pārkāpums būtu atzīstams par maznozīmīgu.

Turklāt konkrētajā lietā tiesa saskaņā ar LAPK 34.panta pirmās daļas 2.punktu konstatē pieteicējas atbildību pastiprinošu apstākli – gada laikā atkārtoti izdarīti 86 līdzīgi pārkāpumi, par kuriem pieteicēja jau administratīvi sodīta.

Kā izriet no minētās Senāta atziņas, mutvārdu aizrādījums ir preventīvs līdzeklis, lai persona saprastu savas uzvedības prettiesiskumu un turpmāk to nepieļautu. Savukārt, no lietas materiāliem izriet, ka pieteicēja līdzīgus administratīvos pārkāpumus izdarījusi iepriekš un gada laikā sodīta par 86 pārkāpumiem. Arī pēc gadījumiem, kad Valsts robežsardze aprobežojusies ar mutvārdu aizrādījumu, pieteicēja atkārtoti pieļāvusi līdzīgus pārkāpumus, līdz ar to tiesa secina, ka mutvārdu aizrādījumi attiecībā uz pieteicēju nav darbojušies kā preventīvs līdzeklis, lai turpmāk šādus pārkāpumus nepieļautu.

[11.3] Pieteicēja norāda, ka tā nevar nodrošināt dokumentu pārbaudi, jo personu dokumentu pārbaudi lidostā veic nevis pieteicējas darbinieki, bet Erevānas starptautiskās lidostas darbinieki, pamatojoties uz Standarta līgumu, no kura izriet, ka lidostas darbinieki pārbauda ceļošanas dokumentu, atbildību neuzņemas.

Tiesību doktrīnā vaina tiek definēta kā personas psihiskā attieksme nodoma vai neuzmanības formā pret viņas izdarīto prettiesisko darbību vai bezdarbību un ar to saistītajām kaitīgajām sekām. Tomēr minētā definīcija raksturo tikai fizisko personu vainu, jo juridiskajām personām nevar piemist psihiskā attieksme. Tāpēc juridisko personu vaina ir nosakāma, ņemot vērā divus nosacījumus: pirmkārt, vai juridiskajai personai bija iespēja nodrošināt noteikumu ievērošanu, par kuru pārkāpšanu ir paredzēta administratīvā atbildība, otrkārt, vai juridiskā persona veica nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu šo noteikumu ievērošanu *(sk. Augstākās tiesas Senāta 2009.gada 5.marta sprieduma lietā SKA-19/2009 19.punktu).*

Tiesa nekonstatē neatkarīgu apstākļu esamību, dēļ kā pieteicēja nevar izpildīt tiesību normās noteikto pienākumu. Pieteicēja nevar atsaukties uz Standarta līguma formu kā tādu, kuru nav iespējams mainīt. Jebkurš civiltiesisks līgums ir atkarīgs no abu pušu gribas, līdz ar to pieteicēja ar attiecīgās lidostas darbiniekiem var, motivējot nepieciešamību, slēgt citāda satura līgumu vai domāt par citu iespēju, kā nodrošināt sev uzliktā pienākuma izpildi pārliecināties par nepieciešamo dokumentu esamību personām, kas iekāpj lidmašīnā.

Turklāt arī apgabaltiesa jau līdzīgā lietā atzinusi par nepamatotu pieteicējas argumentu par nespēju ievērot pienākumus, kas izriet no Imigrācijas likuma *(sk. Administratīvās apgabaltiesas 2011.gada 18.marta sprieduma lietā Nr.A42762208 143/AA43-0295-11/9 14.punktu).*

[11.4] Konkrētajā gadījumā pieteicēja bija atvedusi Personu, kurai uz ieceļošanas brīdi derīgā pasē nebija derīga vīza vai uzturēšanās atļauja ieceļošanai Latvijas republikā..

Tiesas ieskatā, situācijā, kad personai derīgā pasē nav derīga vīza ieceļošanai Latvijas Republikā, turklāt to ir ļoti vienkārši konstatēt, pārvadātāja atbrīvošana no administratīvās atbildības būtu nesamērīga ar nepieciešamību sasniegt iepriekš identificētos mērķus.

Tiesas ieskatā, pārkāpuma maznozīmīguma atzīšanai nepietiek ar apstākli, ka atšķīrās Valsts robežsardzes darbinieku, Erevānas starptautiskās lidostas darbinieku un Personas izpratne par to, vai Personas dokumenti ir derīgi ceļošanai uz Šengenas zonas dalībvalstīm, un nekādas nelabvēlīgas sekas tā rezultātā nav radušās.

Pieteicēja atsaucas uz lietā (lietas 64.-65.lapa) esošo Personas uzrādīto dokumentu kopijām, no kurām redzams, ka anulētajā pasē ir Vācijas izdota Šengenas „C" kategorijas daudzkārtējā vīza, kuras derīguma termiņš sākas 2010.gada 8.septembrī, proti, dienā, kad Persona atlidoja uz Latviju, savukārt jaunā pase Personai izsniegta 2010.gada 25.augustā (lietas 61.lapa).

Ievērojot minētos apstākļus gan Persona, gan pieteicēja, proti, pieteicējas pilnvaroti Erevānas lidostas pārstāvji, uzskatīja, ka derīga pase un vīza anulētajā pasē, uzrādot šos dokumentus kopā, ir uzskatāmi par derīgiem ceļošanas dokumentiem, lai ieceļotu Latvijas Republikā. Pieteicēja atsaucas uz citiem lēmumiem līdzīgās lietās, kur Valsts robežsardze vai arī tiesa ir atzinuši izdarīto pārkāpumu par maznozīmīgu un atbrīvojuši pieteicēju no administratīvās atbildības.

Izvērtējot lietas materiālus, tiesa konstatē, ka Persona uzrādījusi derīgu pasi un anulētu pasi ar derīgu vīzu, turklāt vīza ir izsniegta 2010.gada 2.augustā, proti, laikā, kad Persona vēl nebija saņēmusi jauno pasi. Savukārt spēkā esošā tiesību norma skaidri nosaka, ka ieceļošanai Latvijas Republikā ir nepieciešama vienlaikus derīga vīza derīgā ceļošanas dokumentā.

Tādējādi, tiesa secina, ka pieteicēja nepamatoti atsaucas uz Personas un lidostas darbinieku izpratni par Personas uzrādīto dokumentu derīgumu. Tiesas ieskatā pieteicējai nevarēja rasties šaubas vai citāda izpratne par Personas dokumentu kopuma derīgumu ieceļošanai Latvijas Republikā, jo likumdevējs Imigrācijas likumā ir pietiekami skaidri norādījis to dokumentu kopumu, kādam ir jābūt personām, kas vēlas ieceļot Latvijas Republikā.

Turklāt, tiesas ieskatā, ne Erevānas lidostas darbinieki, ne arī pieteicēja nav tiesīgi lemt par to, kādu iemeslu dēļ Persona ceļo tieši ar tādiem dokumentiem, kā arī par to, vai Valsts robežsardze attiecībā uz konkrēto Personu pieņems lēmumu par vīzas izsniegšanu uz robežas.

Kā pamatoti tiesas sēdē norādīja Valsts robežsardzes pilnvarotā pārstāve, tad ārkārtas gadījumos pieteicējai ir iespējas sazināties ar Valsts robežsardzi un, saņemot apliecinājumu par to, ka konkrētajai personai tiks izsniegta vīza uz robežas, saskaņot šīs personas pārvadāšanu uz Latvijas Republiku

Izvērtējusi lietas apstākļus, tiesa secina, ka nepastāv tādi apstākļi, kuru dēļ pārkāpumu būtu iespējams atzīt par maznozīmīgu, līdz ar to tiesa atzīst, ka konkrētajā gadījumā nav pamata pieteicēju atbrīvot no administratīvās atbildības pārkāpuma maznozīmīguma dēļ.

[11.5] Ņemot vērā iepriekš konstatēto, tiesa atzīst, ka Valsts robežsardze, uzliekot pieteicējai par izdarīto pārkāpumu naudas sodu 2000 latu apmērā, ir izvērtējusi pieteicējas atbildību mīkstinošus un pastiprinošus apstākļus. Tiesa konstatē, ka pieteicējai piemērots vidējs attiecīgā panta sankcijā paredzētais naudas sods, kas tiesas ieskatā konkrētajos apstākļos ir atzīstams par samērīgu un atbilstošu pieteicējas izdarītajam administratīvajam pārkāpumam. Tādējādi tiesai nav arī pamata grozīt pieteicējai uzliktā naudas soda apmēru.

[12] Ņemot vērā visu iepriekš minēto, tiesa secina, ka administratīvā soda piemērošanā Valsts robežsardze ir ievērojusi LAPK noteikto lietvedību administratīvo pārkāpumu lietās. Atkārtoti izskatot lietu pēc būtības, ir izvērtējusi izdarīto pārkāpumu, lietā esošos pierādījumus un no tiem izrietošos loģiskos secinājumus. Lēmums atbilst LAPK un Administratīvā procesa likuma noteikumiem, izdots ievērojot procesuālos un formālos priekšnoteikumus un materiālo tiesību normas, tādēļ tiesai nav pamata to atcelt, kā arī nav konstatējami priekšnoteikumi pieteicējas atbrīvošanai no administratīvas atbildības saskaņā ar LAPK 21.pantu.

Ievērojot minēto, tiesa atzīst, ka Lēmums ir atstājams negrozīts, bet pieteicējas pieteikums ir noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz LAPK 286.panta pirmās daļas 1.punktu, Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu, 289.-291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

atstāt negrozītu Valsts robežsardzes 2010.gada 22.novembra lēmumu Nr.181 (2010.gada 8.septembra administratīvā pārkāpuma protokols AA Nr.041877), bet akciju sabiedrības „Air Baltic Corporation" pieteikumu **noraidīt**.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese (paraksts) I.Petrovska

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas

tiesnese_____I.Petrovska

Rīgā, 2012.gada 18.janvārī.